

CARTA OBERTA AL POBLE DE BARBERÀ

Julia Goytisolo i Asun Carandell

Passat mig any, i després de conèixer la gran repercussió a la premsa i amics de l'homenatge que el poble de Barberà va retre al José Agustín, volem deixar-vos per escrit el nostre agraïment per l'organització i dedicació dels qui van intervenir en els actes dels dies 26 i 27 d'agost passat: l'Associació de Dones, la dels Amics del Castell i la Comissió de Festes. I agrair el suport de l'Ajuntament.

Tot va ser alegre aquells dos dies. El pregó, tan divertit, anunciant el concurs de paelles. El concurs mateix i el dinar, amb tanta gent. La taula rodona amb les paraules dels amics que el van conèixer: Joan Fuguet, que amb prou feines va poder explicar com en els anys vuitanta va treballar al costat d'aquell terratrèmol. L'Altisent que col·laborà amb el José Agustín i d'altres a refer el monestir asturià de Valdediós i entengué què vol dir ser poeta: *No quiero que me maten la ilusión*, diu el José Agustín en un poema quan vol transformar la vida en poesia. Xavier Amorós, l'amic més antic, testimoni de tantes estones bones i dolentes de la meua família a Reus, de tantes converses amb el José Agustín. Joan Margarit, que ha superat el seu sofriment tot abraçant la poesia i l'arquitectura, dues ocupacions que l'unien al seu amic, a qui va dedicar els últims poemes. L'Ignasi Riera, que recordà els nou anys que jo vaig fer de mestra a Cornellà i va valorar l'interès del José Agustín perquè Catalunya no es tanqués en capelletes sinó que s'obris al món com el país esplèndid i creador que tan sovint ha estat.

Els components de la taula rodona eren ben triats, sabien el què es deien i tenien roba per tallar. Però la sorpresa va ser el cabal poètic que ens va ploure a la tarda. Eren poemes del José Agustín, però a més van ser portats a escena per una mà màgica que feia dir paraules amb sentit, una mà àgil, amb intenció. Persones de totes les edats van

fer seves aquelles idees, aquelles situacions, aquella poesia, van fer seu el José Agustín. Des d'aquell dia, el benefici de les paraules ha arribat a molta més gent i vàrem sentir que tot un poble volia correspondre al fet que ell l'hagués escollit i estimat.

El carrer que rodeja casa nostra, a partir d'ara carrer del Poeta Goytisolo, serà una abraçada permanent, una protecció que tindrem del nostre José Agustín, i la imatge d'un alcalde jove, rodejat d'un consistori clar i emprenedor, tot dient "Visca el José Agustín" ens fa pensar en èpoques llunyanes del poble de Barberà quan, com ara, un corrent benefactor, tipa ja la gent de tanta insolidaritat, s'uneix i ens porta a protegir els dèbils, a comprendre que la terra que trepitgem és un do, que la Terra on vivim no es pot malmetre, que els avenços i els estudis dels joves han de posar-se al servei de solucions realistes i intel·ligents que afavoreixin Barberà. La veritable poesia és la imatge fidel d'un instant, d'una societat, d'un sentiment. Va ser una festa molt alegre la del 27 de setembre, impregnada dels ideals del nostre estimat José Agustín. Una abraçada a tothom.

PARRÒQUIA

Josep M. Solanes i Ferre

No fa massa que fullejant els butlletins de la Biblioteca Parroquial dels anys 60, en qualsevol crònica parroquial s'hi podia llegir que una de les activitats parroquials era un cert nombre de batejos, casaments, defuncions i celebracions litúrgiques de tota mena. Actualment fer això és impossible. Per una raó òbvia: es bateja poca gent, es casa poca gent i sortosament es mor poca gent. Tot plegat pot donar la impressió que no hi ha vida parroquial, que la Parròquia ha esdevingut quelcom mort. No és pas així. La vida parroquial gira al voltant de tres eixos: sagraments, caritat i catequesi.

Cada diumenge, al menys, es fa present la vida sacramental a través de

l'Eucaristia. És cert que no som gaires, però siguem els que siguem, "Ell" sempre s'hi fa present a través dels sagraments. Cada setmana es fan tres nivells de catequesi: de Primera Comunió, Postcomunió i Confirmació. Queda pendent la catequesi d'adults. Cal pensar-hi.

La Parròquia col·labora en les campanyes de solidaritat: Nadal, Càrites i sempre que calgui. Algunes d'aquestes campanyes les porten a terme els joves i infants de l'Esplai. Cal lloar la seva col·laboració.

A més a més, cal fer notar l'activitat del Consell Parroquial que és una mica l'ànima de la Parròquia.

Però jo voldria fer notar una característica lloable de la nostra Parròquia: és una llar oberta, i crec que la gent ha demostrat que és així, per exemple, quan l'anterior Mossèn volgué arranjar la teulada, la gent s'hi bolcà. Davant aquesta actitud algú ja voldria començar una altra campanya per continuar la restauració del temple parroquial (pintura, el terra). El Consell Parroquial, però, va creure que seria abusar una mica de la generositat de la gent tornar a demanar col·laboracions. Però cal pensar-hi. És un tema que no pot quedar aparcad. Seria un bon començament mentalitzar-nos que la Parròquia, o millor dit, en aquesta ocasió, el temple, és patrimoni de tots, perquè és un dels símbols, juntament amb el castell i la Societat, que identifiquen el nostre poble.

Que ningú vegi en aquestes paraules la intenció de començar a demanar. No. Únicament es demana prendre consciència. I això no ens costa ni cinc, que aquella torre que es veu des del Coll de Belltall fins al Coll de Cabra, és el campanar de Barberà, símbol inequívoc del nostre poble.

Per acabar aquesta col·laboració, la Parròquia, felicita i augura una llarga i fructuosa vida a la nostra revista. Podeu confiar que la Parròquia col·laborarà sempre que calgui perquè així sigui.

Bon any i fins a la pròxima.